

1988. 2. - **Csavargó bluesok - Hobo a futurista lemezükről**

Mire e sorok megjelennek, Hobo már haza is tért Amerikából, tarisznijában az újvilági csavargások gazdag tapasztalataival. Idehaza pedig időközben megjelent a HBB nyolcadik nagylemeze.

Polip: Elég sok viszontagság után, kész az új nagylemezetek.

Hobo: Ha belegondolok, hogy már nyolc nagylemeze van a Hobo Blues Bandnek... Ez már egy fél életmű. Csak a Kopaszkutya lemezt buktam el. Kilencből nyolc, kitűnő arány, ellenséges terepen. Pedig mi ma sem vagyunk lemezcentrikus zenekar. A színpadon ugyanis az történik, amit én szeretnék, ha már a pénztáraknál és másutt nem is így van. Megállunk a saját lábunkon, annak ellenére, hogy a tömegkommunikáció a legsekélyesebb dolgokat emeli ki a könnyűzenéből. A rádióban is alig játsszák a számainkat.

P.: A legutóbbi időkip az LGT-t se, és folytathatnám a Beatricével...

H.: Én nem a személyes problémáimról akarok beszélni elsősorban, hanem a szakmáról. A nyolcvanas évek kemény zenéje, amit elmondtak mindennek - őszinte kőkemény rocknak, elüzletiesedettnek -, az a maihoz képest komoly volt. Amikor a rock a „tetőn” volt, és harminc, meg ötvenezer ember előtt játszottunk, megfogadtam, hogy ha majd csak ötven-száz embernek játszom egy klubban, akkor is ugyanúgy fogok dolgozni. Ezért én nem vagyok bajban. A mondanivalóm a fontos, nem a bevétel. Tudom, hogy amit csinálok, az nem illt és soha nem is fog a képbe illeni. De van munkánk és dolgozunk. Legközelebb egy József Attila lemezt akarok csinálni.

P.: Miről szól a Csavargók könyve, és milyen az ehhez kapcsolódó műsor, a Másik Magyarország?

H.: A lemez arról a másik Magyarországról szól, ami lesz. Hogy az milyen? Ezt úgy mutatja be a műsor, mint amikor úton vagy, közeledsz egy városhoz, és a táj egyre jobban kirajzolódik előtted. Először csak a kontúrok, majd a részletek is. De azt, hogy igazából milyen is ez a város, csak akkor tudod meg, ha ott élsz.

P.: Ki az alany ebben a történetben?

H.: Mindenki, aki velünk jön, és hajlandó fölállalni ezt az utazást, s nemcsak szórakozni, röhögni akar, hanem bele is gondol. Sajnos, a többség nem ilyen.

P.: Ez eddig elég talányosan hangzott. Napjainkról szól tehát?

H.: Ez a lemez a mai valóságról szól, s talán egy kicsit előre is néz. Futurista.

P.: És milyennek látod a jövőt? Rózsaszínűnek, szürkének, netán lilának?

H.: Veszélyesnek. „Ki állította meg az órát,/Nehéz idők jönnek,/Másik Magyarország félek tőled!” - idéz a címadó dalból. - Tehát arról a másik Magyarországról szól, amelyikről eddig nem vettünk tudomást, és valamilyen trükkel mindig „elkerültük”. Ezúttal nem fog sikerülni. Az évtizedeken keresztül elkövetett hibák sajnos realitássá tették ezt a másik Magyarországot, amiről a Bevonuló baka blues, a Barbár blues. Az apák R&R-ja, A fiúk R&R-ja, a Nincs hova futni, a Csavargók könyve, az Üzenet, az Eljönnek majd a szép idők, és a Mondd testvér, jó úton megyünk? című számok szólnak. Ezekben vaskosan kirajzolódik a nyers valóság, ahová jutottunk.

P.: Már korábban is kiderült sok minden, de most már beszélhetünk is ezekről.

H.: Pontosan meg kell fogalmazni azt, hogy mi van! Ez nekem se új, hiszen ezt mondtam el a Mindennek végében, a Még élünkben vagy a Kőbánya bluesban. De ezekkel szembe is kell néznünk, és kiderül, hogy a lázadásunk, a személyes bátorságunk kevés a változáshoz. A jövő

egyetlen lehetősége az egymás felé fordulás, mert „nincs hová bújni, a világ utolér, nincs hová futni, fordulj újra felém!” - megy át ismét dalba Hobo. - Az a legfontosabb, hogy a jót keressük másokban! Megbocsátás és feledés. Csak ez ad lehetőséget a „túlélésre.”

P.: Mintha egy bölcs öregember szólna belőled...

H.: Engem a harcokban szerzett tapasztalataim vezettek idáig, de nem vallásos hitből beszélek. Látom a hibákat, de másokhoz nem lehetsz olyan szigorú, mint magadhoz. Azoknak is kezet kell nyújtani, akik vétenek ellened! Az igaz, hogy ez krisztianus magatartás, de az erkölcsök olyan szintre rohadtak le, hogy szerintem nincs más kivezető út, mint a morális megtisztulás. Mindenki vágyik egy őszinte gesztusra és a tisztaságra. Legalább nekünk, akik észrevesszük a válságot, egymás felé kell fordulnunk!

P.: Ez a beállítódás korábban sem volt idegen tőled. Emlékszem, nem egy koncertről azzal bocsátottad el a „bárányokat”, hogy „menjetek békével!”.

H.: Az csupán egy emberi gesztus volt. Mindig is szerettem az embereket, azzal együtt, hogy sose tartottam magam prófétának.

A Hobo által is várt erkölcsi megtisztuláshoz őszinteségre, nyíltságra és az álarcok levételére van szükség, mint ahogy a műsorban ő is leveszi számtalan, színesen csillogó maszkját. Kép és szöveg: **Zétényi Zoltán**